

**Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2006 r. — ZERO Industry przeciwko OHIM — zero International Holding (zerorh+)**

(Sprawa T-400/06)

(2007/C 56/59)

Język skargi: angielski

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94

Skarżąca twierdzi, że Izba Odwoławcza nieprawidłowo zinterpretowała ten przepis, ponieważ nie uwzględniła wizualnych, fonetycznych i koncepcyjnych różnic między towarami objętymi występującymi w sprawie znakami.

**Strony**

Strona skarżąca: ZERO Industry Srl (Como, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Rapisardi)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: zero International Holding GmbH & Co. KG (Brema, Niemcy)

**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Pierwszą Izbę Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego w dniu 5 października 2006 r. w sprawie R0958/2005-1, doręczonej skarżącej w dniu 23 października 2006 r.;
- definitywne odrzucenie sprzeciwu wniesionego przez pozwaną wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 2004547 w imieniu Zero Industry Srl;
- nakazanie Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego rejestracji wspólnotowego znaku towarowego zgłoszonego przez Zero Industry Srl;
- obciążenie solidarnie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego oraz jakiegokolwiek innej strony przegrywającej sprawę kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku z niniejszym postępowaniem oraz w związku z postępowaniem w sprawie sprzeciwu i postępowaniem odwoławczym przed Urzędem Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego.

**Zarzuty i główne argumenty**

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „zerorh+” dla towarów z klas 9, 18 i 25 — zgłoszenie nr 2004547

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: zero International Holding GmbH & Co. KG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: krajowy graficzny znak towarowy „zero” dla towarów z klas 18 i 25 oraz krajowy słowny znak towarowy „zero” dla towarów z klasy 9

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

**Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2007 r. — Apache Footwear and Apache II Footwear przeciwko Radzie**

(Sprawa T-1/07)

(2007/C 56/60)

Język postępowania: angielski

**Strony**

Strona skarżąca: Apache Footwear Ltd (Guangzhou, Chiny) oraz Apache II Footwear Ltd (Qingyuan, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci O. Prost oraz S. Ballschmiede)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie nieważności art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1472/2006 (!) z dnia 5 października 2006 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu, w zakresie w jakim nakłada ono 16,5 % cło na przywóz produkowanych przez skarżącą towarów;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

**Zarzuty i główne argumenty**

W niniejszej skardze skarżące dążą do częściowego stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia, na podstawie art. 230 akapit czwarty WE, w zakresie, w jakim nakłada ono ostateczne cło antydumpingowe na towary przywożone przez skarżące do Unii Europejskiej.

Na poparcie swojej skargi, skarżące podnoszą trzy zarzuty:

Po pierwsze, skarżące twierdzą, że badając czy spełniają one kryteria traktowania na zasadach rynkowych („MET”), na podstawie art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 384/96 (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”), Rada naruszyła wskazane rozporządzenie jak również ciężący na niej obowiązek uzasadnienia w rozumieniu art. 253 WE, w zakresie w jakim nie zbadała ona, czy skarżące podlegały znacznej ingerencji ze strony państwa.

Po drugie, zdaniem skarżących nieuwzględniając niektórych dodatkowych zasadniczych informacji, Rada naruszyła ciężący na niej obowiązek staranności i prawidłowej administracji, a w rezultacie popełniła oczywisty błąd w ocenie.

Po trzecie, skarżące podnoszą, że odmawiając wyłączenia dziecięcego obuwia spod zakresu zastosowania przepisów, na etapie ostatecznego rozporządzenia, Rada naruszyła art. 21 rozporządzenia podstawowego jak też ciężący na niej obowiązek uzasadnienia w rozumieniu art. 253 WE oraz popełniła oczywisty błąd w ocenie.

(<sup>1</sup>) Dz.U. L 275 str. 1.

### Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2007 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-2/07)

(2007/C 56/61)

Język postępowania: hiszpański

#### Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: J. M. Rodríguez Cárcamo)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

#### Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 5102 z dnia 20 października 2006 r. zmniejszającej wymiar pomocy przyznanej z Funduszu Spójności na rzecz grupy projektów 2001 ES 16 C PE 050 (rekultywacja dorzecza Júcar 2001 — grupa 2).

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

#### Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy decyzji Komisji C(2006) 5102 z dnia 20 października 2006 r. zmniejszającej wymiar pomocy przyznanej z Funduszu Spójności na rzecz grupy projektów nr 2001 ES 16 C PE 050 realizowanych w Hiszpanii pod nazwą „rekultywacja dorzecza Júcar 2001 — grupa 2”.

Skarga dotyczy grupy trzech różnych przedsięwzięć korzystających z całkowitej pomocy w wysokości 11 266 701 EUR, zmniejszonej na mocy zaskarżonej decyzji do kwoty 1 900 281 EUR.

Na poparcie swych żądań państwo skarżące powołuje błędną i niespójną interpretację dyrektywy 93/37/EWG (<sup>1</sup>) tak co do kryterium doświadczenia (art. 30, ust. 1 i 2) jak i zastosowania systemu cen średnich (art. 30 ust. 1).

Co się tyczy włączenia kryterium doświadczenia do kryteriów udzielania zamówień, nie określonych wyraźnie w znajdujących zastosowanie przepisach, Królestwo Hiszpanii twierdzi, że orzecznictwo wspólnotowe dopuszcza taką możliwość i że posłużenie się tym kryterium nie stanowi ciężkiego i oczywistego naruszenia wspólnotowego porządku prawnego, a co najwyżej stanowić może usprawiedliwiony błąd w stosowaniu prawa wynikający z braku jasności spornego przepisu.

Z drugiej strony państwo wnoszące skargę zaprzecza, by odwołanie do systemu cen średnich, użytego w trakcie analizy oferty najkorzystniejszej ekonomicznie w odniesieniu do projektów będących przedmiotem przetargu, naruszało zasadę równego traktowania, dyskryminując niskie oferty w stosunku do ofert droższych.

Dodatkowo państwo skarżące powołuje się na niezgodność z prawem art. H ust. 2 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1164/94 (<sup>2</sup>), jako że narusza on zasady uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa, a konkretnie w stosunku do umowy nr 2000/GV/2005 państwo to podnosi naruszenie zasady proporcjonalności, jak również art. 19 dyrektywy nr 93/37.

(<sup>1</sup>) Dyrektywa Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotycząca koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (Dz.U. L 199 z 9.8.1993, str. 1).

(<sup>2</sup>) Rozporządzenia Rady (WE) nr 1164/94 z dnia 16 maja 1994 r. ustanawiające Fundusz Spójności (Dz.U. L 130 z dnia 25.5.1994, str. 1).

### Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2006 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-3/07)

(2007/C 56/62)

Język postępowania: hiszpański

#### Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: J. M. Rodríguez Cárcamo)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

#### Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności całości decyzji Komisji C(2006) 5103 z dnia 20 października 2006 r. dokonującej korekty finansowej w odniesieniu do pięciu projektów realizowanych na terytorium Andaluzji:

— uwzględnienie pierwszego z podniesionych zarzutów prowadzącego do stwierdzenia nieważności decyzji w części i zmniejszenie wymiaru korekty o 1.136.320 EUR,